

ХЕЛЪН ФИЙЛДС

СЪВЪРШЕНА
ПЛЯЧКА

СЪВЪРШЕНА ПЛЯЧКА

ХЕЛЪН ФИЙЛДС

СЪВЪРШЕНА ПЛЯЧКА

Превод от английски
Майре Булюклиева

beni
TORIAL

София, 2023

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея
под каквато и да било форма е забранено
без писменото съгласие на издателство Venitorial.
Благодарим ви, че купувате легално издание на книгата
и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите,
местата, събитията и случките са или плод на авторовото
въображение, или са пригодени към целите на повествованието.
Всяка прилика с реални лица, събития и организации е напълно случайна.

PERFECT PREY
Helen Fields
First published in Great Britain by HarperCollinsPublishers 2017
Copyright © Helen Fields 2017

СЪВЪРШЕНА ПЛЯЧКА

- © Майре Буюклиева, превод от английски, 2023
- © Стоян Атанасов, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2023
- © Venitorial, издател, 2023
- ISBN 978-619-7639-28-5

На Браян и Джон – татковците и дядовците, –
които четат вестниците си в голямото отвъдно
и се чудят за какво е целият този шум долу.
С любов от онези, които никога няма да ви забравят.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Можеше да се умре и на по-лошо място. Но пък по-ужасяващите начини бяха малко. Фонът бе индивидуално лято – от едната страна градският пейзаж, в далечината – силуетът на древния вулкан Артърс Сийт. Музиката се усещаше, преди да я чуеш, басът вибрираше през костите и тресящата се плът. Залезът в Единбург настъпваше късно в началото на юли и небето беше наситено с нюанси на розово, златно и обгорено оранжево. Може би затова никои не забеляза, когато се случи. Или това, или коктейлът от алкохол, наркотици и естествена екзалтация. Фестивалът беше в разгара си. Три дни, в които гуляйджиите спяха, купонясваха, обичаха се, ядяха и пиеха, докато слушаха банда след банда, а телата ставаха все по-необезпокоявани от голотата и почти нулевата хигиена. Ако можеше да се направи моментна снимка, която да илюстрира чувството на екстаз, това щеше да е върховният кадър. Минаваше като прилив през тълпата, която подскочаше като едно цяло, сякаш множествата се бяха слели, за да създадат огромен екстатичен звяр с хиляди ухилени глави.

В сърцевината на всичко това убиецът се беше промушил като струйка гум, пъргав и грациозен, прокарвайки острието през приемника му като лента през въздуха. Разрезът беше чист. Прав и дълбок. На земята ясно личеше степенята на кръвозагубата, а раната зееше твърде широко, за да може нечи ръце да спрат потока. Не че

беше имало време жертвата да стигне до линейката. Не че някой дори беше забелязал нанесената рана, преди той да изкърви почти докрай.

Полицейски инспектор Люк Каланак стоеше на мястото, където младият мъж бе поел последната си глътка въздух. Самоличността му още не беше установена. Полицията беше събрала забележително малко информация за единия час след смъртта на жертвата. Удивително, мислеше си Каланак, как сред множество от хиляди хора не бяха намерили нито един полезен свидетел.

Младият мъж просто спрял да подскача ритмично, свлякъл се бавно, олюлявайки се ту наляво, ту надясно, напред и назад, отблъсквайки се в останалите фенове, докато накрая не се сринал на земята, стискайки корема си. Някои се ядосвали, развалял им забавлението. Първоначално го взели за пиян, после за грозиран. Едва когато боса девойка се подхлъзнала в локвата кръв, вдигнали тревога, а заради децibelите минала цяла вечност, докато съобщението достигнало всички. Писъците удавили музиката, когато някой обърнал бедното момче, а изсипалите се от корема му вътрешности се завлекли плътно подире му като някакво извънземно животинче, искрейки с отразени слънчеви лъчи в блясъка на огромното количество лъскава кръв.

Униформените не бяха далеч. Фестивалът беше голямо публично събитие и бяха предприети всички възможни предпазни мерки или поне така бяха предполагали. Но проправянето на път през тълпата – първо от полицаите, а после и от парамедиците, накрая и разчистването на терена и обработването на местопрестъплението, се бяха оказали логистична катастрофа. Каланак погледна към небето и въздъхна. Местопрестъплението беше по-отгъпкано от тоалетна в нощен клуб на Нова година. Във въздуха се носеше достатъчно ДНК, за да насели цяла нова планета. Шведска маса за криминалисти.

Самото тяло вече беше на път към моргата, след като бе фотографирано на място, не че това щеше да допринесе с кой знае какво. Трупът се оказа местен безброй пъти от доброжелатели, паникьосани наблюдатели, полицаи и

медици, преди най-после да бъде оставен на спокойствие върху ложе от смачкана трева и отгпкана пръст. Главната патоложка, Ейлса Ламбърт, беше необичайно притихнала, докато издаваше указания тялото да се третира с необходимите грижа и уважение, да го преместят бързо до място, където нямаше да има повече любопитни камери и истеричен вой. Каланак трябваше да остане на място, за да обезопаси местопрестъплението – каква про- ния, – преди да последва Ейлса в службата ѝ.

За краткия миг, в който Каланак успя да хвърли поглед, лицето на жертвата беше казало всичко. Очите, стиснати със сила, сякаш мъжът отчаяно бе искал да се събуди от кошмара, устата му зейнала в нещо между въздишка и писък. Каланак се чудеше дали беше викал нечие име. Дали беше познавал нападателя? Не намериха у него документи за самоличност, само гребни монети в късите панталони, нямаше дори ръчен часовник. Само ключ на връвчица на врата му. Колкото и светкавично да беше дошла смъртта, ужасът да знаеш, че изгъхваш, да усещаш, че надеждата е автобус, който си изпуснал, докато всички около теб скачат и пеят, сигурно му се беше сторил като най-жестоката шега. А в самия край беше чувал само писъци, бе виждал паника и ужас в морето от очи над себе си. Какво ли, чудеше се Каланак, е да умреш самотен на твърдата земя под яркото слънце? Последното нещо, което беше познала жертвата от този свят, можеше да е само неутешим ужас.

Каланак оглеждаше куполовидната сцена, опасана със звуковата и осветителната техника, и се молеше някоя от камерите, монтирани там, да е уловила нещо полезно. Някой, който да бърза, да тръгва, да се движи различно от останалите в тълпата. В нормален ден „Медоус“, огромен парк с изрица на юг от градския център, беше красив и спокоен. Майките водеха тук дечицата си, кучкарите разхождаха любимците си, а любителите на бягането въртяха обиколки. В съзнанието на Каланак засвириха акорди от *Summer is A-Coming In* от оригиналната екранизация на „Плечения човек“, на която инспектор Ава Търнър го

завлече преди няколко месеца. Играта на Едуард Удуърд му се стори омагьосваща, а образите на мъже и жени в животински маски, които се подготвиха да направят човешко жертвоприношение, бяха останали с него далеч след угасването на екрана. Не беше много различен от цирка, в чието сърце беше погубен този младеж.

– Сър, хората, които са стояли зад жертвата, са идентифицирани. В момента са на разположение за разговор – съобщи един от полицаите. Каланак го последва до края на поляната и остави криминалистите да изградят временен навес, който да пази местопрестъплението през нощта. Мъж и жена, сгушили се под общо одеяло, стояха облежнати на дърво, с облени в сълзи лица – жената поперваше видимо, докато мъжът я утешаваше.

– Мерел и Ниък де Ври – прочете полицаят от бележника си. – Двойка от Холандия, дошли тук на почивка. От десет дни са в Шотландия.

Каланак кимна и пристъпи напред, за да поговорят на спокойствие.

– Аз съм инспектор Каланак от Шотландската полиция – представи се той. – Знам, че преживявате шок, и съжалявам за това, на което сте станали свидетели. Сигурен съм, че вече сте разказали неколккратно какво сте видели и че ще ви разпитват за това още много пъти. Бихте ли го направили и за мен, ако нямате нищо против?

Мъжът каза на съпругата си нещо, което Каланак не успя да разбере, но тя вдигна очи и си пое дълбоко дъх.

– Съпругата ми не говори добър английски – започна Ниък де Ври, – но е видяла повече от мен. Мога да пребеждам.

Мерел избълва няколко изречения, прекъсвани от ридания, преди Ниък да заговори отново.

– Забелязала го чак когато момичето закрещя. Тогава Мерел се наведе да го разтърси и да му каже да се изправи. Той беше на колене, приведен напред. Помислихме, че е пиян и че му е станало лошо. Когато Мерел се вдигна, ръката ѝ беше цялата в кръв. Дори тогава, казва тя, си е помислила, че може да е повърнал, да е получил вътрешен кръвоизлив или нещо такова. Чак когато всички се дръгна-

ха и го сложихме да легне, видяхме раната. Все едно го бяха срязали на две. – Нийк прикри очите си с длан.

– Дали видяхте някого, преди момчето да падне, близо до него, да го докосва или да минава по-агресивно покрай него? Може би човек, който се е измъкнал бързешком? Дали можете да опишете някой от хората около вас по-подробно? – попита Каланак.

– Всички се движеха непрекъснато – отговори Нийк, – а ние гледахме към сцената, групата, нали разбирате? Тук нямаме никакви приятели, затова и не сме се озлеждали особено. Хората подскачаха нагоре-надолу, крещяха, сновяха насам и натам, до бара или до тоалетната. Просто се опитвахме да останем заедно. Дори не бях обърнал внимание на човека пред нас, докато не падна.

– Той каза ли нещо изобщо? – попита Каланак.

Нийк преведе въпроса на Мерел.

– Смята, че вече е бил в безсъзнание или мъртъв, когато го заговори. Но така или иначе, шумът беше невъобразим. Нямахме и да го чуе.

– Разбирам – каза Каланак. – Полицията ще ви отведат в управлението, за да вземат пълните ви писмени показания, а после ще ви закарат до мястото, където сте отседнали.

– Не британец? – попита със заекване Мерел, обръщайки се директно към Каланак за пръв път по време на разговора им.

– Французин съм – отвърна той, – е, наполовина французин, наполовина шотландец. Извинявам се, ако акцентът ми е трудноразбираем.

– *Le garçon était trop jeune pour mourir.* – „Момчето беше твърде младо, за да умре.“ – продължи тя на френски, макар Каланак да установи, че го чува на английски, толкова бързо беше започнал да си превежда.

Мерел де Ври си спомни още нещо. Смеха на жена, извисяващ се над музиката, толкова силен, че го чувала още докато, навесена над тялото, се опитвала да помогне на жертвата. Това, което на Каланак му се стори странно, беше описанието на Мерел. Не бил весел смях. По думите ѝ ехтял злокобно.

ЩЕ СЕ ЛЕЕ КРЪВ...

В разгара на музикален фестивал доброволец е брутално убит. Нито един човек от многохилядната тълпа не е зърнал нападателя. Седмица по-късно начална учителка е намерена в контейнер на единбургска улица, удушена със собствения ѝ шал.

Инспекторите Ава Търнър и Люк Каланак не разполагат с достатъчно улики дори за съставянето на хипотеза, когато по стените в целия град започват да никнат графити за жертвите.

Графити, които се появяват преди, а не след убийствата. Съобщения от самия извършител. Ава и Люк се впускат в напрежната и изключително опасна надпревара с времето, а убиецът вече е готов да нанесе следващия си удар.

И колкото по-невинна е жертвата, толкова по-добре.

След бестселъра „Съвършени останки“ Хелън Фийлдс ни поднася нов разтърсващ трилър от „съвършената“ поредица с инспектор Люк Каланак, който отново обира оваците на криминалната сцена.

beni
TORIAL

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

9 786197 639285